

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

w sprawie **C. M. (M.)**

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 13 sierpnia 2024 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 5 marca 2024 r., sygn. akt VII Ka 1041/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach

z dnia 12 października 2023 r., sygn. akt IV K 915/22,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu - adw. T. B., Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

[PGW]

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach wyrokiem z dnia 12 października 2023 r., sygn. akt IV K 915/22, skazał C.M. na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył C.M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 24 maja 2022 r. godz. 01:00 do 24 maja 2022 r. godz. 21:45. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono także obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę solidarnie z drugim skazanym na rzecz pokrzywdzonego A. Sp. z o.o. z siedzibą w S. kwoty 1498,43 zł oraz zwolniono go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca C.M..

Sąd Okręgowy w Katowicach, na skutek rozpoznania apelacji, wyrokiem z dnia 5 marca 2024 r., sygn. akt VII Ka 1041/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach wniósł obrońca skazanego C.M., zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie i ocenę zarzutu apelacji dotyczącego naruszeniu art. 410 k.p.k. polegającego na pominięciu treści zeznań świadka D.K., co skutkowało nieuwzględnieniem okoliczności, które świadczą o niewinności skazanego, w szczególności fakt wypożyczenia samochodu w momencie zdarzenia wyłącznie B. M., co w ostateczności doprowadziło do utrzymania w mocy wadliwego wyroku I instancji;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie i ocenę zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 7 k.p.k. polegającego na wybiórczej, jednostronnej i dokonanej bez uwzględnienia zasad rozumowania ocenie materiału dowodowego sprawy, kierując się wyłącznie niekorzystnymi dla Skazanego zeznaniami jedyne naoczne świadka zdarzenia T.O., pomijając korzystne dla skazanego zeznania żony skazanego oraz D.K., co w ostateczności doprowadziło do utrzymania w mocy wadliwego wyroku I instancji;

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim wyroku sądu I instancji oraz uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego C..M. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty dotyczące rażącej obrazu prawa procesowego, nie zasługują na uwzględnienie. Nie polegają bowiem na prawdziwych twierdzeniach skarżącego o braku rzetelnego rozważenia i oceny zarzutów apelacyjnych w zakresie depozycji wskazanych świadków, czego dowodem jest treść uzasadnienia Sądu *ad quem*. Uważne zapoznanie się z rzetelnie uargumentowanym stanowiskiem Sądu Okręgowego w Katowicach, zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, powinno doprowadzić skarżącego do podobnych wniosków (zob. rubryka 3.1 pisemnego uzasadnienia Sądu odwoławczego).

Pierwszy zarzut kasacyjny odnosi się do nierzetelnego rozważenia i oceny zarzutu obrazu art. 410 k.p.k. dotyczącej pominięcia dowodu z zeznań D.K. co do okoliczności wypożyczenia samochodu, którym dokonano kradzieży paliwa, wyłączenie B.M.. Tymczasem sformułowany w apelacji zarzut, dotyczył zupełnie innej materii, bowiem apelujący w związku z zarzucanym naruszeniem art. 410 k.p.k., wskazał na pominięcie zeznań D.K. w zakresie daty wypożyczenia samochodu. Autor apelacji, odnosząc się do treści zeznań powołanego świadka, próbował w postępowaniu apelacyjnym dowodzić, że wypożyczenie tego samochodu B.M. nastąpiło w późniejszej dacie aniżeli data dokonanej kradzieży. I tak sformułowany zarzut apelacyjny został, w sposób niebudzący wątpliwości, rozpoznany przez Sąd *ad quem*. Wynika to wprost z treści pisemnego uzasadnienia wyroku, w którym Sąd odwoławczy przedstawia rzetelną, trafną oraz wyczerpującą w tym zakresie argumentację (zob. akapit drugi - rubryka 3.1 pisemnego uzasadnienia Sądu odwoławczego). Zauważyć przy tym należy, że nie może zyskać aprobaty dokonany przez skarżącego zabieg, polegający na próbie przeniesienia do postępowania kasacyjnego zarzutu apelacyjnego w zmienionym

przez skarżącego zakresie. Podkreślenia wymaga okoliczność, że Sąd odwoławczy rozpoznał przedmiotową sprawę w granicach podniesionych zarzutów. Nie było zaś podstaw, aby ją rozpoznać w zakresie szerszym, gdyż nie zachodził wypadek wskazany w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. czy art. 455 k.p.k.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut kasacyjny sformułowany w pkt. II wniesionej kasacji. Nie ulega wątpliwości, że Sąd *ad quem* odniósł się do negowanej w apelacji obrońcy skazanego oceny wiarygodności dowodów z zeznań świadków T.O. oraz żony skazanego – A.M.. W tym zakresie, Sąd II instancji zaaprobował ocenę dokonaną przez Sąd I instancji, dzieląc w pełni przedstawioną przez ten Sąd argumentację (zob. akapit drugi i trzeci - rubryka 3.1 pisemnego uzasadnienia Sądu odwoławczego). W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy w Katowicach odniósł się w sposób właściwy, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości do zarzutu apelacyjnego dotyczącego obrazy art. 7 k.p.k.

Konkludując stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy w Katowicach dokonał zgodnej z prawem kontroli odwoławczej, aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach ustalenia faktyczne w sprawie, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, zwalniając skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania kasacyjnego w oparciu o treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

WB.

[ał]

